Neetsjie Jatsjie

Tekst : Marie Dielemans

Myriam Dielemans

Illustraties : Muriel Dielemans

Vertaling: Johan Deconinck

D/2014/M.Dielemans, Uitgever

Geachte collega's,

Geachte ouders,

Bij het lezen van dit verhaal ontdekken de kinderen dat de familie van de hernieuwbare energieën steeds groter wordt. Na de zon en de wind, is het nu de beurt aan de golven om hun kracht ter beschikking te stellen. De energie die daaruit voortkomt noemen we "golfenergie".

De kinderen worden er ook van bewust dat één van de gevolgen van de klimaatverandering is dat diersoorten die elkaar nooit hadden kunnen ontmoeten, nu wel gaan samenleven. Ze ontdekken het bestaan van een soort beren dat ze tot nu toe nog niet kenden, namelijk een kruising tussen een grizzlybeer en een ijsbeer.

In dit verhaal maken ze ook kennis met de pooltoendra in het zomerseizoen.

In hun verbeelding gaan ze ook op zoek naar de "anthinizalea" een plant die de niesbuien van Professor Niezel zou moeten genezen

Het is nu al een paar dagen dat de snorhaartjes van de inwoners van Huppelstad kriebelen. Overal hoor je niesconcerten.

- Hatsjie! Hatsjie! Hatsjie! ...

- Dat komt weer door Professor Niezel! zuchtte Juffrouw Liefoog, de schoolmeesteres van het dorp. Van zodra hij nadenkt begint hij te niezen en besmet hij iedereen! We moeten kost wat kost een oplossing vinden !

Zo kan het niet meer verder, vond ze. Ze sloot de school en ging terug naar huis.

ATCHOUM
ATCHOUM
ATCHOUM
ATCHOUM

Op de weg naar huis kwam ze voorbij een oude boom met een holle stam. Plots kreeg ze een lumineus idee.

Juffrouw Liefoog herinnerde zich een verhaal dat haar grootmoeder vroeger vertelde :

" Lang geleden, leefde er in dit dorp een oude en zeer geleerde dokter. Maar hij was ook zeer egoïstisch en wilde met de jongere dokters niets van zijn kennis delen. Zo had hij al de geheimen van zijn remedies ergens diep in het woud verstopt... Helaas werd hij op de weg terug naar huis opgepeuzeld door een hongerige vos.

Nooit vond ook iemand zijn geheime bergplaats terug. En na enige tijd werd de oude dokter in Huppelstad helemaal vergeten. Ook zijn remedies waarmee hij nochtans veel patiënten geholpen had."

> *- En als ik die nu eens vond ? dacht Juffrouw Liefoog bij zichzelf. Die oude dokter had heel zeker iets om niesbuien te genezen ! Misschien heeft hij zijn formules in de holte van een boom verstopt ?*

Juffrouw Liefoog was er vast van overtuigd dat haar idee een goed idee was. Dagen lang liep ze overal rond in het woud van Huppelstad. In elke holle boom stak ze voorzichtig haar voorpootjes, tastend naar de verborgen schat. Haar pels die ze doorgaans regelmatig gladstreek was nu helemaal in de war. Om te rusten had ze geen tijd, behalve om de wortels op te knabbelen die ze in haar rugzak meedroeg.

In het dorp liep iedereen rond met zijn neus in zijn zakdoek. Niemand had het opgemerkt dat Juffrouw Liefoog er niet meer was, zelfs niet haar vrienden Breekhals, Waaghals en Dokter Garnaal. Die hadden het veel te druk met hun werk...

Geen erg! Doodmoe was ze, maar opgeven deed ze niet. Heel alleen doorzocht ze het woud, links en rechts snuffelend tot in de kleinste holle plekjes ...
toen haar pootje plots tegen iets vreemds stuitte !

Met haar ontdekking was Juffrouw Liefoog nu helemaal in de hemel. Van vreugde huppelde ze in het rond tot ze plots over de wortel van de oude boom struikelde en languit op de grond viel.

- Au ! Au ! stotterde ze terwijl ze weer overeind probeerde te kruipen.

In al haar nieuwsgierigheid vergat ze de aarde die in haar pels zat van zich af te schudden. Ze stak haar pootjes weer in de holle boom en met al haar kracht trok ze er een roestig koffertje uit.

Met de speld van haar broche maakte ze het koffertje open...

- Oh ! De geheimen van de oude dokterl riep ze verbaasd uit toen ze in de koffer een dik pak opgerolde papieren ontdekte. De dokter had ze netjes geschikt en met een mooi lint samengebonden.

Meteen begon Juffrouw Liefoog ze te lezen.

Maar er stonden zoveel moeilijke woorden in dat haar ogen zachtjes aan dichtvielen en haar hoofd op de oude koffer terecht kwam.

Toch viel ze niet in slaap, maar lezen werd nu heel moeilijk. Plots schoot ze helemaal wakker: naast de tekening van een plant stonden twee magische woorden : " Anthinizalea medicinalis".

- "Anthinizalea" ! dat is wat we moeten hebben tegen al die "hatsjies" ! jubelde ze.

Voorzichtig zette ze het oude koffertje terug in de holle boom. Ze klemde het opgerolde blad met de magische woorden tegen haar pels en huppelde terug naar huis.

In Huppelstad aangekomen, liep ze voorbij het huis van haar vrienden.
Zou ze er even aankloppen? Of niet ? Maar ze vond zichzelf veel te vuil en ook een beetje kwaad omdat ze niet eens om nieuws gevraagd hadden. Ze besliste dan maar om verder te huppelen. Haar nieuwsgierigheid om die kostbare documenten van dichterbij te bekijken was nu wel te groot.

Juffrouw Liefoog kreeg bijna hartkloppingen toen ze las dat deze plant zo zeldzaam was en alleen maar in de zomer groeide. En dan nog, in de poolstreken waar haar vrienden Breekhals, Waaghals en dokter Garnaal haar naartoe gebracht hadden op ontdekkingsreis.

- Ze hebben het allemaal veel te druk, op hen moet ik dus niet rekenen ! dacht ze...

En zonder veel na te denken stopte ze al de warme kleren die ze had in een grote rugzak en weg was ze naar de luchthaven.

Op de weg ernaartoe moest ze voorbij het huis van Professor Niezel.
Ineens veranderde ze van gedacht.

- Nee ! Het is veel beter voorde aarde dat ik de boot neem !

Ze was zo opgeslorpt door haar vertrek dat ze zelfs de vreemdeling niet zag die met een enorme surfplank op zijn rug op het raam klopte van het laboratorium van Professor Niezel...

- Vooruit nu naar het Hoge Noorden ! dacht ze met een blij gemoed. En meermaals weergalmde de sirene van haar boot terwijl die langzaam van wal ging.

Terwijl Juffrouw Liefoog op weg was naar de kille kou, viel Professor Niezel van de ene niesbui in de andere. Hij liep al een hele tijd rond met maar één gedachte: hoe kan ik meer hernieuwbare stroom opwekken/maken om al de huizen van Huppelstad te verlichten ?
De zon en de wind werkten nu al zo veel, maar dat was nog niet genoeg voor iedereen.
En wat als hij nu eens de kracht van de zeegolven gebruikte ? Maar hoe doe je zoiets ?

Hij liet dan ook de vreemdeling die zopas aangekomen was, binnen in zijn laboratorium. Het lag er vol met open boeken en van alle soorten potjes en flesjes. En terwijl hij zijn snorhaartjes fijntjes gladstreek onderzocht hij tot in de kleinste details die magische plank waarvan ze zeiden dat die op en neer gaat op het ritme van de golven. Zelfs terwijl je erop staat!

- Hatsjie ! Hatsjie ! Hatsjie ! begon hij plots te niezen in een huppelwip.

Zonder nog aandacht te schenken aan zijn bezoeker krabbelde hij een vreemde tekening neer op het witte bord van zijn laboratorium. Het leek ergens op een spiraalslang met planken.

- Rare lui, die geleerden ! dacht de vreemdeling bij zichzelf.

Nog een hele poos bleef hij stil. Om de bezige professor Niezel niet te storen besloot hij dan maar op de tippen van zijn tenen het laboratorium discreet te verlaten. En weg was hij.

Opeens een hels lawaai : de plank die ze zo maar achtergelaten hadden was toevallig op een rij potjes terecht gekomen. Maar Pofessor Niezel was zo in zijn berekeningen verzonken dat hij hele gedoe niet eens hoorde.

- 't Is hier maar koeltjes ! En met al die vervelende muggen ! mijmerde Juffrouw Liefoog die eindelijk aan wal ging,

Toch was ze welgemutst en wilde ze geen seconde verliezen om op pad te gaan door die oneindige poolvlakte van de toendra, op zoek naar de Anthinizalea. Overal waar ze rondkeek was de grond bedekt met mos en piepkleine bloempjes. Van alle kleuren en geuren.

Maar nergens was die Athinizalea te bespeuren !

Nieuwsgierig als ze was keek Juffrouw Liefoog nu eens naar links, dan weer naar rechts, maar ze besefte niet dat ze nu meer en meer de toendra in trok ...

Juffrouw Liefoog was doodmoe, vooral door die muggen die haar voortdurend kwamen lastigvallen, toen ze plots opkeek. Nergens was haar boot nog te bespeuren.

- Wat ben ik onvoorzichtig, 't wordt nu echt tijd dat ik terugkeer!
mijmerde ze.

Ze dacht dat ze op het juiste pad terug was naar haar boot, maar ze ging juist in de tegenovergestelde richting... Geen enkel herkenningsteken in die toendra, ook de zon niet die zelfs 's nachts schijnt.

Ze stapte stevig door, een hele tijd lang ...

Maar opeens, wie hadden we daar? "Piterak", de krachtige poolwind die plots wakker geworden was en alles weg bezemde wat hij tegenkwam.

- Nu ben ik helemaal verloren! kreunde ze moedeloos.

Met haar laatste krachten vocht ze tegen de wind die haar wilde meesleuren en groef ze een kleine holte waar ze zich met een beetje moeite kon indekken.
Gelukkig is de grond aldaar helemaal doorvroren, zelfs in de zomer.

Ze vond het jammer dat haar vrienden ontdekkingsreizigers niet bij haar waren, Breekhals, Waaghals en Dokter Garnaal hadden allemaal iets anders te doen.

- Zij zouden tenminste die Anthinizalea in deze onvriendelijke streek al gevonden hebben..., zuchtte ze

zzz
zzz
zzz
zzz

Dagen lang had Piterak alle lucht uit zijn longen geperst en met volle kracht over de toendra geblazen, maar nu was hij het moe en weer in een diepe slaap verzonken.

Stijf van kop tot teen en helemaal uitgehongerd kwam Juffrouw Liefoog uiteindelijk uit haar schuilplaats gekropen. luist op dat ogenblik hoorde ze zo'n afgrijselijk geluid achter zich dat haar pelshaartjes ineens rechtop stonden.

- Grrr ! Grrr ! Grrr !

Op enkele meters van haar af stond een tweekleurige beer woest te grommen.

Doodsbang en met gesloten ogen verroerde ze geen vin. Net een standbeeld. Zo had haar grootmoeder het haar tenminste uitgelegd. Op die manier zou de beer zijn weg wel verder zetten zonder haar op te eten !

En zo bleef Juffrouw Liefoog eindeloze minuten staan, geen haartje van haar pels die nog bewoog. Heel voorzichtig deed ze dan één oog open. Met trage stappen wandelde het monster weer weg.

Heel haar lijf beefde van de angst. Met trillende hand haalde ze haar tablet uit haar tas, nam een foto en stuurde die zonder enige boodschap door naar Professor Niezel...

Maar Professor Niezel had het veel te druk met het bouwen van zijn zeespiraal en had er geen aandacht voor.

Stilaan kwam Juffrouw Liefoog weer tot rust. Ze voelde zich wel eenzaam aan het uiteinde van de wereld, maar nam toch de tijd om de foto even van dichterbij te bekijken.

> *- Die foto is wel niet heel duidelijk, maar zie eens wat erop staat ! mijmerde ze. Die beer is precies bruin en wit. Is dit nu een bruine grizzly of een witte ijsbeer ?*

Ze wist het nu echt niet meer en mengde dan maar de twee namen voor die onbekende diersoort: de ljsgrizzly. En nu was het tijd om op zoek te gaan naar die Anthinizalea.
't Was toch daarvoor dat ze gekomen was.

Op haar weg kwam ze toevallig een mooie poolhaas tegen. Zijn pels begon nu een witte warme vacht te wordent zo kon hij lekker de winter door.

- Kunt u me zeggen waar de Anthinizalea medicinalis groeit, alstublieft ? vroeg Juffrouw Liefoog hem heel beleefd.

De haas was een beetje verbaasd door die vreemde vraag en terwijl hij even nadacht wreef hij langzaam over zijn snorhaartjes, net zoals Professor Niezel dat ook doet.

- Anthinizalea ? Je zegt wel : Anthinizalea ? Dat woord ken ik niet, antwoordde hij.

Trots rolde Juffrouw Liefoog het papier van de oude dokter open en liet hem de tekening zien van de plant met de magische krachten.

- Hô, maar die herken ik ! Hier noemen ze deze plant "Neetsjie jatsjie". U vindt ze daar waar de tweekleurige beer leeft. U hoeft enkel maar zijn stappen te volgen !

Juffrouw Liefoog voelde zich niet helemaal op haar gemak en was bereid zich bij het minste verdachte gromgeluid terstond om te toveren in een beeld. Zo ging ze op weg. Ze besefte niet dat Professor Niezel zich veel vragen stelde rond die onduidelijke foto die hij nu eindelijk ontdekt had. En nu was ook hij op pad. Naar haar toe…

Breekhals, Waaghals en Dokter Garnaal hadden zich helemaal uitgerust met het nodige materiaal om de nieuwe zeespiraal te testen en ook zij waren van de partij.

- *Neetsjie jatsjie, al ben je zo klein,*
  Neetsjie, jatsjie, kom nu tevoorschijn, herhaalde Juffrouw Liefoog om zichzelf moed in te pompen.

En plots stond ze daar: Neetsjie Jatsjie. Helemaal alleen. Aan de voet van een rots. Pronkend onder de laatste bleke stralen van de poolzon. Juffrouw Liefoog kon bijna haar ogen niet geloven.

Voorzichtig zijn was nu niet meer aan de orde. Juffrouw Liefoog rende ernaartoe. Op hetzelfde moment hoorde ze zoiets als een gegrom. En hop, daar gingen haar pelshaartjes weer rechtop. In één oogopslag stond ze zo stijf als een beeld.

- Grrrrrrrrrrr! Grrrrrrrrrr! Grrrrrrrrrrrr!

Achter de rots lag ljsgrizzly te snurken !

't Is in deze vreemde houding dat Professor Niezel, Waaghals, Breekhals en Dokter Garnaal Juffrouw Liefoog terugvonden, helemaal verloren in de toendra.

De geleerde was zo verrast dat hij heel hevig moest niezen, zo hevig dat Juffrouw Liefoog haar ogen weer opendeed en regelrecht in de armen van haar vrienden vloog. Ze beefde nog van de angst.

Zo vlug ze konden groeven ze een pijp om er in alle veiligheid een raadzitting te houden.

GRRRRR

Zoals gewoonlijk zat Professor Niezel zijn snorhaartjes glad te strijken, maar nu was het om Juffrouw Liefoog te verwijten dat ze onvoorzichtig was geweest om helemaal alleen te vertrekken. Toen zei hij :

- Ik vind die beer een vreemd dier! Laten we gangen graven onder de grond om tot bij hem te geraken zonder dat hij ons ziet !

Pijpen graven in een land waar de grond heel diep bevroren is, was geen makkie voor de vijf vrienden. En toch waren ze nu tot heel dicht bij ljsgrizzly geraakt.
Maar wat hoorden ze ? De beer kreunde terwijl hij sliep !

- Hagelwitte papa, in het land van de kou,
lacht met mijn kleur en vindt die maar flauw.
Schorsbruine mama in het land van de zon
zegt dat mijn pels zo veel mooier kon.
En robben vangen hier in het rond,
Als mijn bruine poot dat maar maken kon...

Professor Niezel kon zijn oren niet geloven.

- Maar dat kan niet, riep hij het uit. Die beer liegt ! Zoiets is onmogelijk !
De bruine beer en de ijsbeer leven elk in een verschillend gebied.
Ze kunnen elkaar onmogelijk tegenkomen !

Voordat het troepje de reis naar huis terug begon, toonde Juffrouw Liefoog nog vlug het rolblad van de oude dokter en maakte nog eens duidelijk dat ze absoluut de graantjes van de Neetsjie jatsje, de Anthinizalea met de magische krachten, moest oogsten en die meebrengen naar Huppelstad om ze daar te laten groeien.

Maar precies op het moment dat ze eindelijk haar doel zou bereiken, werd de beer wakker. Hij strekte zijn zware lijf en plofte dan met heel zijn gewicht op de zeldzame plant.

Breekhals trok Juffrouw Liefoog bij haar pootje mee en alle vijf renden ze zo vlug ze konden naar de boot ... Een dikke traan zwol in de ogen van Juffrouw Liefoog, maar het klimaat redden, dat was belangrijker.

Toen Professor Niezel het zag was hij ontroerd en kon maar met moeite een niesbui vermijden.

Juffrouw Liefoog maakte zich zorgen toen ze haar vier vrienden vijf surfplanken zag voorbereiden op de dikke strandkeien niet ver van de boot.

- *Zijn jullie van plan terug te keren naar Huppelstad op deze planken ? vroeg ze. Jullie misschien, maar ik doe niet mee. Ik neem de boot !*
  Of wat dacht je ?

- *Maar nee, helemaal niet ! Hatsjie ! Hatsjie ! maakte Professor Niezel zich druk. Je zou beter een handje toesteken, Juffrouw Liefoog ! Help ons deze planken vast te maken, de ene achter de andere aan, dat is nu precies mijn uitvinding.*

Juffrouw Liefoog was nu wel erg benieuwd, maar stelde geen vragen. Ze begon dan ook mee te werken en weldra hadden ze een lange spiraal van vijf planken die met een ingewikkeld mechanisme samenhingen.

Professor Niezel begon nu fel te niezen van emotie. Met zijn vier vrienden sleepte hij het hele stel de zee in. In geen tijd waren de golven ermee weg. Ze duwden het naar links, dan weer naar rechts en speelden ermee dat het een pret was. En beetje bij beetje begon de uitvinding van Professor Niezel te dansen.

- Wat een geniaal idee ! riep Juffrouw Liefoog uit toen ze ineens de uitvinding van de geleerde begreep.

Met de wind zijn het die grote molens die windenergie maken. De zon stuurt zijn stralen naar de zonnepanelen en zo hebben we zonne-energie. En nu werken ook de golven mee!!! Die spiraal verandert hun beweging in stroom...

Juffrouw Liefoog stond er even bij stil: hoe zouden ze die nieuwe energie nu gaan noemen ? Dokter Garnaal had een idee :

- Als je nu "golf" samensmelt met « energie", dan heb je "golfenergie". Eenvoudig, niet? zei hij.

Dat zou Juffrouw Liefoog trachten niet meer te vergeten, zo'n belangrijk woord voor het klimaat. Ze was maar al te gelukkig dat nu ook de golven zouden deel uitmaken van de hernieuwbare energieënfamilie. En ook nog een ander woord moest ze nu onthouden : "zeespiraal".

De hele nacht door, onder de zon die daar niet onder gaat, zaten de vijf vrienden te kijken naar hun zeespiraal. Die danste op het ritme van de golven terwijl die ook nog energie maakte. Maar toen Professor Niezel begon te niezen zeiden ze allen in koor : "Beloofd : Neetsjie Jatsjie, die zullen we vinden ! Maar dan een andere keer ..."

Pedagogische wenken

Inleiding

- Toon na het lezen van dit verhaal aan de kinderen een met een lint geknoopt rolletje papier (pdf printen, oprollen en vastbinden) en vraag of ze kunnen raden wat het is.
Antwoord: Het is een rol van de oude dokter. Eraan toevoegen dat het om een kopie gaat...

- Vraag aan één van de kinderen om de rol open te rollen laat de klas de tekening van de Anthinizalea medicinalis ontdekken.

- Hang dan de tekening op aan het bord en laat de kinderen zich uitdrukken waarbij iedereen vertelt wat hij/zij over deze plant onthouden heeft.

Uitdieping van de thematiek

- Op het bord kleeft de leerkracht op de tekening met de Anthinizalea de bruine poot van een beer (pdf printen en daarna uitknippen); daarna laat hij/zij de kinderen zich vrij uitdrukken.

- *Van wie is deze poot?*
- *Hoe heet deze beer? (ijsgrizzly)*
- *Wat is er speciaal aan? (2 kleuren)*
- *Wat doet hij ?*
- .....

- Wanneer de naam "ijsgrizzly" uitgesproken is, vervang op het bord de tekening van de poot door de tekening van de volledige beer (pdf printen) en schrijf dan zijn naam.

- Vraag daarna aan de kinderen: Wie is zijn papa? (een ijsbeer), Wie is zijn mama? (een bruine grizzlybeer)
Plaats de tekening van de grizzlybeer (pdf prinfen) en van de ijsbeer (pdf printen) boven die van de ijsgrizzly zodat ze nu de stamboom kunnen zien.

- Laat de kinderen alles vertellen wat ze over de ijsbeer weten. Noteer achtereenvolgens de antwoorden naast de tekening. Vul aan indien nodig.

- *Hij leeft op het pakijs en in de toendra, in de streken dichtbij de Noordpool waar het zeer koud is.*
- *Hij is een uitstekende zwemmer.*
- *Zijn vel is zwart en zijn pels ziet er wit uit, maar de pelshaaftjes zijn doorzichtig.*
- *Hij eet meestal zeehonden en zeedieren, maar in de zomer, wanneer hij grote honger heeft, eet hij ook vogels en de eieren ervan, ook bessen en algen.*
- *Hij heeft een dikke laag vet die hem tegen de kou beschermt.*

- Doe nu hetzelfde met de grizzlybeer :

- *Hij leeft in streken met bossen en bergen.*
- *Hij is een uitstekende zwemmer.*
- *Zijn pels is bruin, soms zwart of blond.*
- *Hij brengt de winter half slapend (of sluimerend) door in een hol.*
- *Hij eet alles wat hij maar vinden kan (planten, bessen, wortels, vissen, insecten, kleine of grotere dieren). Hij is een alleseter.*

- Met zijn twee kleuren lijkt hij op zijn beide ouders, enerzijds zijn poolpapa en anderz'rjds zijn grizzlymama. Dus, waarom denkt Professor Niezel dat ljsgrizzly liegt ?
Antwoord: Omdat de ijsberen en de grizzlyberen normaal in verschillende streken leven en zo zouden ze elkaar niet kunnen ontmoeten. Professor Niezel herhaalt wat er in zijn boeken staat.

- Hoe komt het dat de papa en de mama van ljsgrizzly elkaar hebben kunnen tegenkomen ?
Wat zegt de witte haas ?
Antwoord: Het klimaat verandert en warmt op. Alles staat een beetje op zijn kop. De beren veranderen hun gewoontes, gaan naar andere gebieden en zo ontmoeten ze elkaar van tijd tot tijd gedurende de zomer.

- Wat stelt Professor Niezel voor wanneer hij in paniek begrijpt dat het het veranderende klimaat is dat verantwoordelijk is voor die nieuwe soort beren?
Antwoord: Hij vindt dat we absoluut alles moeten doen om te beletten dat het klimaat verandert. Hij nodigt zijn vrienden uit om zijn uitvinding te testen die energie opwekt met de golven, zonder dat het klimaat opwarmt.

- Laat de kinderen uitleggen hoe deze uitvinding eruit ziet : surfplanken die aan elkaar vast zitten dank zij een speciaal mechanisme om te bewegen op het ritme van de golven en zo elektrische stroom maken.

Indien mogelijk, toon aan de kinderen een korte beschrijvende video : zie voorbeeld
http://www.youtube.com/watch?v=slawyq4PXxE
http://www.youtube.com/watch?v=2Q7P-w5BGdw
http://www.youtube.com/watch?v=mcTNkoyvLFs

- Niet alleen de golven kunnen energie opwekken die de aarde niet opwarmt.
Juffrouw Liefoog spreekt over twee andere manieren die zeer bekend zijn. Welke ?
Antwoord: de ene met de wind en de andere met de zon.

- De zon, de wind en de golven maken dat we energie kunnen produceren zonder dat het klimaat opwarmt. Deze energie noemen we "hernieuwbare energie".
Laat de kinderen deze woorden herhalen.

- En wat zouden wij kunnen doen om te beletten dat ons klimaat verandert ?
Laat de kinderen zich uitdrukken; sommigen doen al hier en daar iets met hun ouders. Het besluit daaruit zou moeten zijn: "We moeten iets doen om energie te besparen".

- Nu kunnen we 10 eenvoudige gebaren ontdekken uit het dagelijkse leven. Zie
http://www.contespedagogiques.be (rubriek Acties)

Besluit

Als we Professor Niezel helpen om te beletten dat het klimaat opwarmt en dit door energie te besparen, dan worden wij, net zoals hij, "Ambassadeur van het ljs". Dan kunnen we naast onze handtekening een sneeuwster plaatsen ! http://www.contespedagogiques.be (rubriek Ambassadeur)

"Enthousiasme is de basis van alle vooruitgang"

Henry Ford

Opgedragen aan

- Jérôme die zopas geboren is, opdat hij een planeet zou kunnen ontdekken waar het goed leven is;

- Charlotte, Simon, François en alle kinderen die, dankzij hun daden om energie te besparen," Ambassadeurs van het ljscontinent" geworden zijn of zullen worden.

- Duda van het Land van het Eeuwige ljs, met al mijn genegenheid;

- mijn oudste broer.

Voor hun wetenschappelijke bijstand
en hun efficiënte en kostbare hulp,
maar vooral voor hun aanwezigheid aan onze zijde,

van harte : Dank u !

*- aan **Gauthier Chapelle**, doctor in de biologie, medestichter van Biomimicry Europe YZW;*

*- aan **Alain Hubert**, poolreiziger en Voorzitter van de International Polar Foundation;*

*- aan **Thierry Touchais**, Uitvoerend Directeur van Goodplanet Foundation, Parijs, Frankrijk;*

*- aan **Nathalie Vanisacker**, landbouwingenieur, wetenschappelijk verantwoordelijke bij de International Polar Foundation;*